

Sygn. akt IV CSK 355/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa małoletniej K. P. L.
przeciwko R. B.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2012 r., w sprawie o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie, Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 24 lutego 2012 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek wypadku, który miał miejsce podczas konnej przejażdżki pod opieką i kierownictwem pozwanej, kwotę 67 278 zł tytułem odszkodowania oraz rentę w wysokości 600 zł miesięcznie począwszy od 1 września 2010, a za okres od dnia 10 listopada 2008 r. do dnia 31 sierpnia 2010 r. rentę w wysokości 720 zł miesięcznie, ustalił odpowiedzialność pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości na skutek nieprawidłowo udzielonej pomocy w dniu 15 grudnia 2007 r. oraz oddalił apelację powódki w pozostałym zakresie.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 72 § 1 i § 2, art. 73, art. 195 § 1 oraz art. 199 § 1 pkt 3 w związku z art. 65 § 1, art. 66 k.p.c. w związku z art. 98, art. 101 § 3 i art. 156 k.r.o. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przyczyny z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., to jest nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanym – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym

modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą podstawy wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca odwołując się do podstawy z pkt 3 powołanego przepisu, to jest nieważności postępowania wskazywała, że nieważność ta wystąpiła przed sądem pierwszej instancji ponieważ powódka była małoletnia, co oznaczało, że nie miała zdolności procesowej, tymczasem pozew został złożony przez jej rodziców, którzy nie uzyskali na tę czynność zezwolenia sądu opiekuńczego. Zważywszy, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. przesłanka obejmuje wyłącznie nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji. Niezależnie jednak od tej, nietrafnie powołanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zauważyć należy, że art. 101 § 3 k.r.o. wymagający od rodziców małoletniego uzyskania zezwolenia sądu opiekuńczego na czynności przekraczające zwykły zarząd majątkiem dziecka nie dotyczy czynności procesowych o charakterze dyspozycyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2000 r. I CKN 319/00, nie publ.). Odnosi się wyłącznie do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątkiem dziecka, do których zaliczyć należy czynności rozporządzające (rzeczowe) lub zobowiązujące do rozporządzenia (obligacyjne), a dotyczące zbycia substancji majątku, obciążenia go prawami rzeczowymi ograniczonymi lub zmiany jego przeznaczenia.

Skarżąca nie przedstawiła też dostatecznie wyczerpującej argumentacji pozwalającej powziąć przekonanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi. Ocena wystąpienia tej przesłanki, pozostając w związku z podstawami skargi musi, siłą rzeczy, wiązać się z oceną czy to one są oczywiście uzasadnione. Taki stan rzeczy w sprawie niniejszej nie występuje. Ustalony w sprawie stan faktyczny sprawy, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) implikował przypisanie skarżącej odpowiedzialności odszkodowawczej, a sugerowana w skardze wielość podmiotów odpowiedzialnych za szkodę, tu wyrządzoną czynem niedozwolonym, prowadzić mogła jedynie do

ich odpowiedzialność solidarnej, co w płaszczyźnie procesowej nie uzasadnia przyjęcia współuczestnictwa koniecznego

Z przedstawionych powodów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

db